

εἰς τὴν Παππούαν· τὸν σπόγγον ἐχειρίζετο διὰ τοὺς ἐκ τῆς ἀλουσίας πάσχοντας ὀφθαλμούς του· τὴν δὲ λύραν πρὸς παραμυθίαν τῆς λύπης του. Ταῦτα ὁ Φάρας ἀκούσας, ἐκινήθη εἰς οἶκτον, καὶ ἐθρήνησε τὴν ἀνθρωπίνην ταλαιπωρίαν· ἔπεμψε δὲ τὰ αἰτηθέντα, ἀλλ' ἐφύλασσε μᾶλλον ἢ πρότερον, καὶ διὰ τὴν ὠφέλειαν τῶν Ῥωμαίων, καὶ διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ τοῦ πολιορκουμένου. Τέλος, τὸ πείσμα τοῦ Γελίμερος ὑπέκλινεν εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον καὶ τὴν ἀνάγκην· ἀφοῦ ἐβεβαιώθη δι' ὄρκου περὶ τῆς σωτηρίας ἑαυτοῦ τε καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ, καὶ περὶ ἐντίμου περιποιήσεως, κατέβη ἐκ τοῦ ὄρους, καὶ παρεδόθη. Τὴν πρώτην συνέντευξιν μετὰ τοῦ Βελισαρίου ἔλαβεν εἰς ἓν τῶν προαστείων τῆς Καρχηδόνας, καὶ ὅτε ὁ πρῶν μὲν βασιλεὺς, νῦν δ' αἰχμάλωτος, προσῆλθεν εἰς τὸν δορικτήτορα, ἤρχισε τρανὸν γέλωτα. Τὸ ἄκαιρον τούτου τὴν πληθὺν μὲν τῶν παρόντων ἔκαμε νὰ ὑποθέσωσιν ὅτι παρεφρόνησεν ὁ Γελίμερ ἐκ τῆς ὑπερολικῆς λύπης· τοὺς δὲ συνετωτέρους ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ ἐδοκίμασε τὰ ἄκρα τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς δυστυχίας, ἔκρινεν « ἄλλου οὐδενὸς ἄξια τὰ ἀνθρώπεια ἢ γέλωτος πολλοῦ. »

Τοιοῦτο τέλος ἔλαβεν ὁ Βανδιλικὸς πόλεμος· ἀλλ' ὁ φθόνος, ὡς πολλάκις συμβαίνει εἰς τοὺς ἐν μεγάλῃ εὐδαιμονίᾳ, δὲν ἀφῆκεν ἡσυχον τὸν Βελισάριον· τινὲς τῶν ἀρχόντων διέβαλλον αὐτὸν εἰς τὸν βασιλεῖα, ὅτι συνώμοσε νὰ καθίσῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Ἀφρικῆς. Ὁ Ἰουστινιανὸς ταῦτα μὲν δὲν ἐξέδωκεν εἰς τὸ δημόσιον, εἴτε τὴν κατηγορίαν περιφρονήσας, εἴτε κρίνας τὴν σιωπὴν συμφερωτέραν· ἀφῆκεν ὅμως ἐλεύθερον τὸν ἀρχιστράτηγον νὰ πράξῃ κατ' ἀρέσκειαν, — ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἢ νὰ μείνῃ ἐν Καρχηδόνι. Ἀλλ' ὁ Βελισάριος, γνωρίζων καὶ τὴν γενομένην διαβολὴν, καὶ τὴν ὑποπτον διάθεσιν τοῦ κυριάρχου, πεποιθὼς δὲ καὶ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀθωότητα, φρονίμως ἀπεφάσισεν ὅσον τάχιστα νὰ ἐπιστρέψῃ. Οἱ δορυφόροι, οἱ αἰχμάλωτοι, καὶ οἱ θησαυροὶ τοῦ ἐπεδιδάσθησαν μετὰ σπουδῆς· καὶ τόσον εὐτυχῆς ἦτον ὁ πλοῦς, ὥστε εὐωδώθη εἰς Κωνσταντινούπολιν, πρὶν ἀκόμη μάθωσιν ἐκεῖ βεβαίως τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ ἐκ τοῦ λιμένος τῆς Καρχηδόνας. Τοιαύτη ἀνύποπτος εὐπεΐθεια διεσκέδασε τοὺς φόβους τοῦ Ἰουστινιανοῦ· ὁ φθόνος ἔμενεν ἄφωνος, καίτοι ἐπὶ μᾶλλον ἐρεθιζόμενος ὑπὸ τῆς δημοσίου εὐγνωμοσύνης· καὶ ὁ τρίτος οὗτος Ἀφρικανὸς δορικτήτωρ ἀπῆλause τὰς τιμὰς τοῦ θριαμβίου, τελετῆς πρωτοφανοῦς ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Βελισαρίου, διῆλθεν ἡ πομπὴ τὰς κυριωτέρας ὁδοῦς μέχρι τοῦ ἵπποδρόμου· πολυάριθμα δὲ καὶ πολυτελῆ λάφυρα παρηκολούθουν, — θρόνοι χρυσοῖ, καὶ τὰ ὀχήματα τῆς βασιλείσης τῶν Βανδιλίων, κοσμήματα

πάμπολλα ἐκ λίθων ἐντίμων, ποτήρια χρυσοῦ, καὶ ἄλλα σκεύη τῆς βασιλικῆς τραπέζης· ἄργυρος ἔλκων μυριάδας ταλάντων πολλὰς, καὶ πάντων τῶν βασιλικῶν κειμηλίων πάμπολύ τι χρῆμα· μεταξύ δὲ τούτων καὶ τὰ ἱερά σκεύη τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ναοῦ, ἄτινα μετακομίσας εἰς Ῥώμην ὁ Τίτος μετὰ τὴν ἄλωσιν τῶν Ἱεροσολύμων, ἤρπασεν ἐπομένως ὁ Γιζέριχος ὅτε κατέστρεψε τὴν Ῥώμην, καὶ μετέφερεν εἰς τὴν Καρχηδόνα. Μακρὰ σείρα τῶν εὐγενεστάτων Βανδιλίων, « ὅσοι εὐμήκεις τε ἄγαν, καὶ καλοὶ τὰ σώματα ἦσαν, » συνώδευον τὴν πομπήν. Ὁ Γελίμερ αὐτὸς ἐβραδυπόρει, « ἐσθῆτά τινα πορφυρᾶν ἐπὶ τῶν ὤμων ἀμπεχόμενος, » καὶ διατηρῶν τὴν βασιλικὴν μεγαλειότητα. Οὔτε δάκρυον ἐξέβρύευσεν τῶν ὀφθαλμῶν του, οὔτε στεναγμὸς ἤκούσθη· παρεμυθεῖτο δὲ συνεχῶς ἐπιλέγων τὸ τοῦ Σολομῶντος, « Ματαιοτήτῃς ματαιοτήτων, τὰ πάντα ματαιότης! »

Ὁ μετριόφρων δορικτήτωρ, ἀντὶ νὰ ἀναβῆ ἐπὶ θριαμβικοῦ ὀχήματος, ὑπὸ τεσσάρων ἵππων ἢ ἐλεφάντων συρομένου, ἐβάδιζε πεζῇ· ἡ φρόνησις του ἀπέβαλεν ἴσως τιμὴν κινδυνώδη εἰς ὑπήκοον διὰ τὸ ἐπιφανές της, καὶ ἡ μεγαλοφυγία του δικαίως περιεφρόνει τὸ μολυνθὲν τοσάκις ὑπὸ τῶν χαμερπεστάτων τυράννων. Ἡ ἔνδοξος πομπὴ εἰσῆλθεν εἰς τὴν πύλιν τοῦ ἵπποδρόμου· ἐχαιρετήθη δὲ ὑπὸ τῆς γερουσίας καὶ τοῦ λαοῦ ἀνευφημοῦντων, καὶ ἐστάθη πρὸ τοῦ θρόνου ὅπου ἐκάθητο ὁ Ἰουστινιανὸς καὶ ἡ Θεοδώρα, ἵνα λάβωσι τὴν ὑπόκλισιν τοῦ αἰχμαλώτου μονάρχου καὶ τοῦ νικηφόρου ἥρωος. Τὸν ἄθλιον Γελίμερα « ἀφικόμενον κατὰ τὸ βασιλέως βῆμα, » λέγει ὁ Προκόπιος, « τὴν πορφυρίδα περιελόντες, πρηνῆ πεσόντα προσκυνῆσαι Ἰουστινιανὸν βασιλεῖα ἠνάγκασαν. » Ἀλλὰ τὸν ἐχάρισεν ὁ αὐτοκράτωρ χωρὶς οὐκ εὐκαταφρόνητα ἐν Γαλατία, καὶ τὸν συνεχώρησε νὰ κατοικῇ αὐτόθι μετὰ τῶν συγγενῶν του· πατρικίος ὅμως δὲν διωρίσθη, καθὼ ἐπιμένων εἰς τὰς δοξασίας τοῦ Ἀρείου.

Μετ' ὀλίγον ἀνεδείχθη ὑπάτος ὁ Βελισάριος, καὶ ἐθριαμβευσεν ἐκ δευτέρου· τὸν δίφρον αὐτοῦ ἔφερον ἐπὶ τῶν ὤμων οἱ αἰχμάλωτοι Βανδίλοι· καὶ τὰ λάφυρα τοῦ πολέμου, ἄργυροῦ ποτήρια, χρυσαὶ ζῶναι, καὶ ἄλλα πολυτελῆ σκεύη, διεσχορπίζοντο ἀθρόνως μεταξύ τοῦ λαοῦ.

ΜΕΓΑΛΗ χρεῖς ἀπαιτεῖται καὶ εἰς τὸ βλέπειν, καὶ πολλὰ ὀλίγοι βλέπουσι τὰ πράγματα ὀρθῶς. Οἱ μὲν βλέπουσι παραπολὺ, οἱ δὲ ὀλιγώτερον τοῦ δέοντος. Τινὲς βλέπουσι μόνον διὰ νὰ εὐρίσκωσιν ἐλαττώματα, ἄλλοι διὰ νὰ θαυμάζωσι· τινὲς γνωρίζουσιν, ἢ προσποιῶνται ὅτι ἤδη γνωρίζουσι πᾶν ὅτι τοὺς δεικνύεται· ἄλλοι δὲ εἶναι ἀμαθέστατοι, ὥστε δὲν δύνανται νὰ ἐκτιμῶσιν τὰς δεικνυομένας ἐφευρέσεις ἢ βελτιώσεις. Τινὲς ἐξετάζουσι παραπολὺ, ἄλλοι ἀδιαφοροῦσιν· ἀλλ' ἀδύνατον εἶναι νὰ περιγράψῃ τις τοὺς πολυειδεῖς τρόπους, καθ' οὓς οἱ ἄνθρωποι βλέπουσι.